

Luyện tình

Tôi vừa đưa chân bước lên bậc thềm thứ ba thì trong nhà cũng vọng ra những tiếng vỡ của chén, bát, kèm theo sau là những tiếng chửi, rủa, tru tréo lên của gã. Gã đang say rượu.

- Mày là một con đĩ, con đĩ đầu đường xó chợ kia. Mày cút ra khỏi nhà tao. Đi...Cút đi...

Chỉ nghe tiếng khóc nức lên của chị, có lẽ chị đang sợ hãi vì gã quá vũ phu.

Tôi bước thêm vài bước lên đến hè, nghe tiếng vỡ liên tục của đồ đạc trong nhà. Tôi nhìn vào thấy mọi thứ bừa bộn. Chị ngồi co ro trong xó cửa, khuôn mặt bê bết máu chảy từ trán xuống cằm, những giọt máu đỏ tươi rơi từng giọt xuống sàn nhà. Tôi hốt hoảng đến bên chị. Ngăn cú tát trời văng từ bàn tay lực lưỡng của gã đàn ông thô bạo.

- Anh không được đánh chị Hoa!

- Mày là con đĩ nào mà dám ngăn cản tao đánh nó. Nó chỉ là một con đĩ, một con đĩ rẻ tiền.

Tôi không đôi co với gã nát rượu. Tôi đưa chị chạy thật nhanh ra khỏi nhà đi về hướng nhà tôi. Gã đuổi theo rồi gào lên ầm ỹ

- Con chó cái kia, mày đi đâu? Mày theo cái quân khốn nạn đó để bỏ mặc tao phải không? Tao giết, tao sẽ giết mày. Tao giết hết.

Tiếng gã táo tợn từng câu chữ. Hàng xóm nghe nên đi ra ngoài xem gã nát rượu đến cỡ nào. Anh Linh từ trong nhà chạy ra quật ngã gã rồi lấy sợi dây dừa trói tay, chân gã lại. Gã bị trói không cựa quậy được, chỉ riêng có cái miệng là tự do nên gã nguyên rủa không ngớt về anh Linh, về chị Hoa, về tôi và nhất là hăn.

Chị Hoa là một cô gái đẹp, đẹp nhất ở cái xóm này. Có biết bao nhiêu chàng trai từ các thôn, làng khác đều đổ ý đến chị. Chị đẹp, một nét đẹp duyên dáng, dịu hiền. Ánh mắt chị buồn mang một chút gì đó đa tình. Đôi mắt biết nói ấy đã làm si mê biết bao gã trai. Vậy mà chị chỉ yêu mỗi hăn. Nhà hăn cách nhà

chị một bờ rào râm bụi. Hàng ngày hấn cùng chị chở nhau đi học chung. Hấn cũng thương chị nhiều nhưng hấn đa tình lắm. Ngoài chị hấn còn liếc mắt gửi tình cho vài cô bạn chung lớp, vài cô gái trong trường. Tuổi mười tám trong veo như nắng mùa hạ là vậy. Rồi chị và hấn cùng lên đại học. Chị học trường xã hội & nhân văn, còn hấn học trường kiến trúc. Cả hấn và chị đều học ở thành phố nên cả hai đã thuê trọ sống cùng nhau. Vốn dĩ tình yêu ấy sẽ đẹp biết bao nếu cả hai đều biết giữ gìn. Hấn và chị sống chung. Họ giống như đôi vợ chồng. Rồi chị có bầu, cái bầu ba tháng chị thông báo với hấn thì mặt hấn tỉnh queo

- Bỏ đi!

Hấn buông một câu lạnh như tiền quăng vào tâm hồn chị một vết cứa.

Có lẽ vì chị đang phải sống cuộc sống sinh viên, phần chị sợ gia đình biết chuyện sẽ ngăn cản chị sống cùng hấn trong tương lai nên chị nghe theo hấn và bỏ đi đứa con đầu lòng.

Hấn đẹp, đều, đa tình, lãng nhãng nhiều lần chị quản nhưng không được. Hấn giống như con ngựa bất kham, hấn không thể chỉ dành tình cảm của mình riêng cho chị, có thể vì hấn quá nhiều tình cảm nên hấn cần chia chát cho những đứa con gái khác. Nhiều lần chị khóc đòi tự tử vì hấn đi với gái. Có lẽ hấn khát gái. Cái khát của hấn thật dĩ thỏa. Hấn như con thú cuồng dâm, chẳng có điểm dừng. Và, chị lại thuận với hấn và cái thai thứ hai cũng được bỏ đi trong sự đau đớn tột cùng của thể xác kèm với tội lỗi của những con người sát hại chính nóm ruột của mình. Lần này chị yếu, xanh xao như tàu lá chuối. Mẹ chị lên thăm chơi, bà sót xa con gái nên đưa chị về nhà cho chị tịnh dưỡng. Chị bỏ học một học kì, lưu điểm.

Chị nói hết với mẹ và nắc lên từng cơn ghen ngào. Mẹ chị, một người hiểu chuyện nên không làm ầm lên cũng chỉ vì xấu ai hổ ai ở cái đất quê này. Hàng xóm mà biết được chắc cả gia đình không sống nổi ở cái làng này. Ở thành phố thì chuyện ai nấy lo, nhà ai nấy sống. Có chuyện gì thì cũng qua đi rất nhanh, ai hơi đâu lo chuyện bao đồng. Còn ở quê lại khác, mọi người mà biết chuyện thì có nước mà đào đất chui xuống. Miệng lưỡi thế gian cay độc, chuyện tốt chẳng thấy ai nhắc đi nhắc lại quá vài lần, còn chuyện xấu đồn đến khi người ta kiệt quệ vẫn còn chưa buông.

Rồi học kì mới cũng bắt đầu, chị trở lại thành phố để bắt đầu lại cuộc sống sinh viên. Sau thời gian tịnh dưỡng ở nhà cho sức khỏe tốt lên cùng với tinh thần phấn chấn, cuối cùng chị cũng quyết định chia tay hăn. Khi chị về quê chưa một lần hăn về thăm gia đình, thăm chị. Chị gọi, hăn bảo ” bạn học với đi làm thêm “. Những lúc khác chị gọi, giọng con gái nghe máy ” alo, chị là ai anh ấy đang tắm! “. Những câu buông lửng, nghe mà đau. Vậy đấy, tình yêu của chị dành cho hăn rẻ mạt hơn cả đồng giấy vụn bán ve chai. Suốt thời gian ở nhà, đêm nào chị cũng khóc rưng rức. Hăn làm chị đau buồn đến thế là cùng. Và một ngày đẹp trời như mọi ngày, chợt nhận ra mình đã quá yêu hăn trong khoảng thời gian dài điên dại, nhưng đổi lại hăn chỉ cho chị niềm đau và sự tổn thương cả thể xác lẫn tâm hồn và chị quyết chia tay.

- Alo!

Đầu dây bên kia vẫn giữ im lặng

- Alo. Không nói thì cúp dùm cái!

Hăn gắt lên.

Giọng chị lạnh lùng

- Hoa đây, Bình rảnh thì chiều nay chúng ta gặp nhau một chút, sẽ không mất nhiều thời gian của Bình đâu!

- Được!

Hăn vẫn buông những câu lạnh lùng dành cho chị

Chị hẹn hăn một quán cà phê trên đường gần trường hăn học.

Chị bước vào quán, vẫn chưa thấy hăn đến. Chị đợi mười lăm phút

Hăn đến, rút áo ngay chỗ ngực mở phanh ra. Trên tay hăn cầm điều thuốc phì phèo. Hăn già, một nét già chẳng lấy gì làm đẹp đẽ

- Em đến lâu chưa? về quê một thời gian nên xinh ra đấy!

Nói xong hăn nhìn vào ngực của chị. Hăn giờ già đời rồi với lại chị từng ăn ở

như vợ chồng với hăn nên những gì thuộc về chị hăn đã khám phá hết, hăn thật trơ trẽn. Không hiểu sao hăn lại thành ra nông nổi này. Đáng lý hăn chỉ đa tình, lắm người yêu thôi. Sao giờ hăn bệ rạc và già cỗi đến vậy chứ?

Chị nhìn hăn, ánh mắt không còn ngây dại như trước. Trong mắt chị, hăn như một thằng dĩ đực. Hăn không còn xứng đáng với chị. Bao nhiêu thứ đẹp đẽ của chị đều dâng tặng cho hăn, đổi lại hăn cho chị chỉ là nỗi đắng cay, tuổi hờn, đau đớn cả thể xác lẫn tâm hồn. Còn hăn, trong những ngày chị đau đớn với hai cái thai phải phá, vậy hăn đã làm gì? hăn chỉ an ủi chị vài câu, đưa cho chị ít tiền rồi hăn chìm đắm trong men gái. Hăn đúng là dạ thú.

Nhìn hăn hồi lâu rồi chị cũng lên tiếng.

- Chúng ta chia tay!

- Em vừa nói gì?

- Tôi không muốn nói hai lần, anh nghĩ mình còn xứng đáng với tôi sao?

Hăn như chờ chị nói ra trước câu chia tay, hăn thở phào nhẹ nhõm.

- Được! Nếu em muốn vậy, thì làm vậy đi! Dù sao anh cũng đã yêu người khác rồi. Mong ai đó đến sau sẽ yêu em hơn anh. Nói rồi hăn cúi mặt xuống bàn làm ra vẻ đau buồn khi chia tay với chị.

Trong khoảng thời gian sống cùng chị, cả hai cãi nhau như cơm bữa. Những lần chị đòi tự tử làm hăn ngán ngẫm. Vì thế mà giờ chia tay chính là lối thoát cho bế tắc bấy lâu nay giữa hăn và chị.

Chị về ...trời đổ mưa, những giọt mưa lớn tạt vào mặt như những cú tát của hăn dành cho chị. Chị khóc lần cuối vì hăn, nước mắt hòa lẫn nước mưa tuôn nhau xối xả.

Chị ra trường với tấm bằng khá. Chị trở về quê làm gần nhà, gần ba mẹ. Còn hăn, hăn vẫn còn học, nợ rất nhiều môn và ngáo đá. Hăn ăn chơi, bệ rạc, lêu lổng. Cũng có vài lần hăn tìm đến chị nhưng bị từ chối.

Ba mẹ chị xin cho chị đi dạy ngoại ngữ tại một trường cấp II ở huyện. Một lần nọ chị đi dạy về thì xẹp lốp, phải dắt bộ. Vì chị mang giày cao gót nên đôi

chân đỏ tấy lên, vừa đi chị vừa than trời trách đất. Giọng một người đàn ông sau lưng chị

- Bé Hoa!

Chị giật mình, quay qua thì ra là anh Bảo - tên gã

- Để anh giúp, em dặt bao lâu rồi? Sao không gọi ai giúp? Giờ này không còn tiệm sửa xe nào sửa nữa đâu. Nếu em vội thì lấy xe anh về. Gã ga lăng với chị vì gã là hàng xóm lâu năm với chị.

Gã hơn chị năm tuổi. Gã cao nhưng không đẹp. Gã học hành giỏi giang và đang làm cho bưu điện huyện. Gã chưa vợ, gã thương thầm nhớ trộm chị từ lâu. Biết chị và hăn thương nhau nhưng tình yêu đó của gã vẫn dành cho chị vẹn nguyên, tinh khôi

Sau lần dặt xe dùm, gã và chị thân nhau hơn. Gã thường mời chị đi uống nước tán dóc, khi thì đi ăn chè, xem phim. Biết chị và hăn không còn quen nhau nữa nên gã tấn công chị tới tấp. Gã ga lăng hết cỡ. Những ngày nghỉ ở nhà, gã qua nhà phụ ba mẹ chị gặt lúa, chất rạ. Ba mẹ chị rất hài lòng về gã. Họ cũng muốn chị tìm hiểu gã.

Chị , gã quen nhau hơn hai năm rồi chính thức đi đến hôn nhân. Gã hạnh phúc ngời ngời nên đi đâu cũng trưng nguyên cái mặt tươi roi rói. Còn chị, chị cũng hạnh phúc vì sau khi tan vỡ mỗi tình đầu khiến chị co lại vì sợ phải tổn thương lần nữa thì giờ đây gã làm cho chị hạnh phúc ngây ngất.

Ngày kết hôn, hăn về dự đám cưới chị. Hăn già hơn nhưng vẫn đẹp . Hăn không còn lêu lổng nữa vì mẹ hăn nhờ công an can thiệp. Hăn như bưng bình trước nỗi hối hận muộn màng đã để tuột mất chị. Hăn dự đám cưới nhưng lòng không vui. Suốt buổi, hăn nhìn chị. Chị cũng có đôi ba lần nhìn hăn nhưng có lẽ tình yêu của gã quá đủ đầy làm chị cũng dần quên hăn?

Chị đi thành phố có việc. Chị ghé qua quán cà phê mà ngày xưa hăn với chị thường xuyên đi. Bất ngờ trước mắt chị, ai quá giống hăn? Hăn thấy chị nên đến chào. Hăn cười, nụ cười đa tình vẫn như trước nhưng sao hăn đẹp. Đã ba năm kể từ khi chị lấy gã. Hăn có già đi một chút nhưng cái già của hăn giờ đây mang một nét đẹp của một người đàn ông chừng chạc.

- Em vào thành phố có việc à?
- Dạ, không ngờ gặp anh ở đây .
- Anh là chủ nơi này mà!
- Nó là sở hữu của anh à, bao giờ thế? Chị hỏi
- Cũng được một năm rồi. Anh thích quán này, không khí trong lành, mát mẻ. Với lại có nhiều kỉ niệm cùng em

Câu nói của hấn bất giác làm chị thấy xao xuyến trong tim

- Anh có vợ chưa? Chị hỏi với giọng tò mò
- Lâu rồi anh chẳng yêu ai. Rồi hấn tiếp
- Khi nào em về?
- Chắc phải mất hơn một tuần
- Vậy à, nếu em không ngại thì qua nhà anh dùng bữa cơm. Nay anh tự nấu ăn nên tay nghề cũng được lắm. Nói rồi hấn cười cười. Nụ cười ấy đã bao lần làm chị điên lên vì ghen, giờ đây nụ cười ấy làm lòng chị thấy ấm áp lạ thường.

Buổi chiều vừa bước chân ra khỏi bệnh viện, hấn đã chờ chị tự bao giờ. Hấn đứng đó trông thật đẹp. Chị ráo bước chầm chậm nhìn hấn thật kỹ, “thịch... thịch...” tim chị đập nhanh. Chị cố trấn an mình ” Đừng nghĩ lung tung, có lẽ chỉ là hồi ức “

Hấn đưa chị về nhà. Hấn đã chuẩn bị bàn ăn chu đáo. Một bàn tiệc cho hai người. Mùi rượu vang đỏ từ chiếc ly hấn rót mới thơm làm sao! Chị có ngại một chút vì dù sao chị cũng đã là gái có chồng. Chị ngồi đối diện hấn, ăn từng miếng nhỏ nhẹ. Họ cụng ly nhau cô đọng. Tiếng cười vui vẻ lan ra khắp nhà. Hấn đứng dậy bật nhạc, bài hát chị thích. Hấn như đang ru chị vào giấc mộng tình xưa. Chị như đang lạc về miền kí ức xa xưa, chị đi theo từng bước nhảy của hấn. Họ từng khiêu vũ, từng ăn bít tết, uống rượu vang dưới nền tỏa hương thơm và giờ đây cũng vậy. Chị dựa khuôn mặt trái xoan vào vai hấn,

bất giác hân hân lên trán chị, rồi mắt, môi. Chị như vừa sức nhớ ra ” mình đã có chồng” chị buông tay khỏi hân. Chị đến bên bàn ngồi xuống ghế, với tay lấy cốc nước lọc, uống một ngụm cho tỉnh táo lại. Hân không nói gì, chỉ đứng đó nhìn chị với ánh mắt chất chứa nhiều yêu thương. Chị rạo rức, cái rạo rức của một người phụ nữ trong chị trào dâng khiến chị lạc lối. Hân nói những lời mật ngọt, rồi mời chị tiếp tục khiêu vũ. Bên hân chị thấy sao mà rạo rức đến vậy? Phải chăng chị đang khao khát hân, hay tình yêu đang sống lại trong chị, trong hân? Bao nhiêu câu hỏi liên tục chạy ngang, chạy dọc trong đầu chị rồi cuối cùng chị cũng ngã vào vòng tay hân, chị ngoại tình với người yêu cũ.

Trong niềm đam mê hoang lạc ấy, chị chỉ biết có tình yêu của hân hiện hữu bên chị. Chị như quên đi người chồng đang ở quê đợi chị về. Chị nói đi bệnh viện khám xem sao ba năm lấy nhau mà chị với gã vẫn chưa con . Gã bận nên chị đi một mình và giờ đây, chị trong vòng tay hân. Chị như điên dại, cuồng nhiệt. Hơi thở gấp gáp đến đỉnh điểm của cả hai như quyện vào nhau. Người ta nói ” tình chỉ đẹp khi còn dang dở” là như thế này đây. Những ngày sau đó khi còn lưu lại ở Sài Gòn chị và hân như quăn vào nhau. Bao nhiêu đam mê, điên dại một thời đều dồn cả vào những ngày này.

Sau cuộc ân ái nồng nhiệt tối qua, cả hai còn say giấc cho đến khi mặt trời xuyên qua đám mây thông xuống cửa sổ nhà hân. Hân thức dậy, ngắm chị rất lâu. Hân nghĩ ” người phụ nữ này, hân từng làm tổn thương sâu sắc, từng đau khổ biết bao về hân”. Hân vòng tay qua ôm chị xiết vào vòng tay rắn rỏi, hân hôn lên tóc chị, một mùi hương toát ra từ tóc chị nồng nàn, quyến rũ.

Chị thức dậy, nhưng không quay qua nhìn hân

Chị nói

- Khi em về anh hãy quên em đi, tìm cho mình một cô gái tốt mà kết hôn

Hân nhìn chị âu yếm

- Anh sẽ yêu em cả đời này, đã có lúc làm em tổn thương sâu sắc là lỗi của anh và anh đã phải trả giá là mất em. Nhưng anh vẫn đợi em, em có thể đến bất cứ lúc nào .

Họ chia tay, chị ra về hân còn nhiều tiếc nuối. Hân muốn giữ chị lại nhưng

không thể vì chị vẫn là vợ người

Đi thành phố về khoảng hơn tháng chị bắt đầu có dấu hiệu buồn nôn, chóng mặt. Chị mua que thử và mang thai. Chị mang thai của hẳn. Chị báo cho gã biết mình đã có thai và gã đã mừng khôn tả. Khuôn mặt gã rạng rỡ như hoa mùa xuân. Đi đâu, gã cũng khoe vợ mình đã mang thai. Gã đâu biết được đằng sau cái thai ấy, và gã cũng chẳng phải là cha của đứa bé.

Rồi chị sinh, một bé trai kháu khỉnh, bụ bẫm. Càng lớn thằng bé càng giống hẳn. Khuôn mặt thằng bé giống ba nó, từ đôi mắt, sống mũi, khuôn miệng như tạc. Gã cũng nghi ngờ vì con mình không giống mình mà giống thằng tình cũ. Gã bắt đầu ghen tuông, gã uống rượu. Trước kia gã cũng uống nhưng chỉ là xã giao với bạn bè, đồng nghiệp. Giờ đây, mỗi buổi chiều đi làm về gã rủ người này, người kia uống có khi chỉ một mình. Tối nào về gã cũng say bí tỉ rồi lăn ra ngủ. Gã cũng chẳng đụng đến đứa bé. Gã có đi bệnh viện kiểm tra và bác sĩ bảo gã khó có khả năng sinh con. vậy là đúng rồi, vợ gã đã ngoại tình cùng tình cũ.

Càng ngày gã càng chìm ngập trong men rượu hơn . Gã buồn, chán đời vì bị vợ cấm sừng và thằng tình cũ của vợ đang cười trên mặt gã. Gã đâm ra ghét đứa bé. Mỗi khi nó khóc gã đập đồ làm thằng bé sợ quá khóc thét lên, cũng có đôi lúc nó nín bặt. Chị thấy gã càng ngày càng xa đọa, nhiều lần nói to, nói nhỏ nhưng gã tỏ ra khinh bỉ từng lời nói của chị. Mỗi khi gã muốn thì chiếm chị như một con dã thú. Gã cắn chị, những vết cắn hằn trên da thịt với những vết sẹo. Chị biết mình đã sai và gã vì chị mà ra nông nổi. Đứa bé quá giống hẳn nên ai cũng xúm nhau xì xầm to nhỏ, đoán già đoán non, làm cho gã thêm nhục nhã với xóm làng hơn. Gã bắt đầu đánh chị, những cú tát trời giáng bởi bàn tay lực lưỡng của gã. Đôi lần thượng cẳng chân hạ cẳng tay làm trên thân thể chị đầy vết bầm tím. Có hôm chị phải nghỉ dạy đến mấy hôm. Có lẽ chị biết lỗi là do mình nên chị cam chịu. Mẹ chị xót thương chị, nhiều lần khuyên răn con rể nhưng gã phũ ngoài tai “vì con gái bà hư nên đáng được vậy! “.

Cũng như hôm nay tôi đến nhà chị thì thấy sự việc như vậy. Tôi kịp thời đưa chị ra ngoài nếu không, không biết chuyện gì xảy ra nữa. Sau khi anh trai tôi cột gã lại, gã tru lên như một người đang lên đồng. Đôi mắt gã đỏ lên trông thật dữ tợn. Chị đến nhà tôi ở tạm, thằng cu Bin đang ở với bà ngoại nên cũng yên tâm. Gã bị cột nên chỉ biết nằm rên lên rồi gã mệt quá cũng thiếp đi cho

đến sáng. Anh Linh mở tay chân cho gã. Trên tay chân để lại những vết lằn đỏ vì dấu cột hôm qua. Gã như hiểu ra chuyện với lại anh Linh là bạn của gã nên gã cũng chẳng đòi co làm gì. Gã ngồi dậy và ra ngoài , đi thẳng về nhà. Đêm qua uống nhiều với gã phải gào lên nên gã thấy khát khô cả cổ họng. Gã mở tủ lạnh, cầm lấy chai nước tu ừng ực một hơi gần hết chai. Gã leo lên giường ngủ tiếp một giấc đến gần chiều mới tỉnh dậy. Chị vì sợ quá nên không dám về nhà. Đêm qua tôi đã băng bó vết thương cho chị tạm thời rồi mới đưa chị đi bệnh viện khâu vết thương. Vết thương sâu nên phải khâu mười mấy mũi. Tôi đưa chị về nhà mẹ chị , cu Bin thấy mẹ mừng rỡ chạy đến ôm chị. Nó nhìn thấy miếng gạc trắng trên trán chị nó tò mò, hỏi :

- Mẹ, trán mẹ làm sao vậy ạ?

Nó đưa tay sờ vào đó rồi xoa xoa

- À, mẹ bị trượt chân nên trán có đau một xú, nhưng rồi sẽ qua nhanh thôi con, mẹ không đau đâu.

Chị nói rồi ôm cu Bin vào lòng ,hôn lên má nó một cái rồi yêu.

Gần chiều tối chị bỗng cu Bin về nhà. Thấy gã đang loay hoay dưới nhà bếp. Chị nghĩ chắc gã không rượu. Chị vào nhà, ngồi xuống giường. Gã thấy chị về, trên trán một vết thương phải băng gạc nên gã cũng thấy áy náy. Vì uống rượu mà gã đánh vợ ra nông nổi. Gã quay qua nhìn cu Bin, rồi gã quay đi không nói gì. Đêm đó, gã trằn trọc hoài không ngủ được. Gã quay qua, quay lại, rồi đứng dậy đi tới, đi lui. Chị nằm ở giường trong phòng nghe tiếng bước chân của gã cứ một nhiều trong đêm.

Sáng hôm sau, chị dậy sớm làm đồ ăn sáng cho cả nhà. Gã thức dậy muộn vì tối qua gã không chợp mắt. Gã lại xin nghỉ thêm một hôm nữa. Trong bữa sáng, gã đề nghị li hôn. Chị không nói gì vì vừa thấy có lỗi vừa thấy hận gã đã đánh chị, sỉ nhục, hành hạ chị liên tục nhiều năm nay. Từ khi cu Bin chào đời đến nay đã bốn năm. Bốn năm chịu đựng sự dày vò của nhau như vậy là quá đủ. Việc li hôn âu đó cũng là cái kết tốt đẹp để giải thoát cho tất cả.

Chị rời quê dẫn cu Bin vào thành phố sinh sống nhưng chị không dẫn cu Bin đến gặp ba ruột của bé. Còn gã, gã cũng bỏ đi tỉnh khác để làm việc và sinh sống. Gã vẫn chưa quen ai sau khi chia tay với vợ cũ.

Chị gửi cu Bin ở nhà trẻ và đi làm cho một công ty nước ngoài. Chiều đi làm về chị đến trường đón con. Và, chị thấy bóng dáng đứng đó rất quen đang nói cười cùng con chị. Là hăn, hăn đến đó từ lúc nào? Hăn bỗng cu Bin trên tay, hai khuôn mặt như hai giọt nước. Hăn quay qua thấy chị , họ nhìn nhau rưng rưng.

Hăn đã biết từ lâu, hăn và chị có một đứa con, mẹ hăn ở quê đã nói điều đó. Nhiều năm nay hăn vẫn âm thầm theo dõi cuộc sống của chị, hăn vẫn chưa vợ. Hăn từng bỏ rơi chị trong đau khổ và hăn phải trả giá mất chị một lần. Lần này hăn quyết tâm bù đắp lại những mất mát, tổn thương , đau khổ cho chị. Hăn thuyết phục chị đưa con về sống với hăn. Giờ hăn làm ăn giàu có, có thể lo đầy đủ cuộc sống cho mẹ con chị . Hăn vẫn yêu chị tha thiết với lại hăn và chị đã có một đứa con. Chị đã đồng ý cho cu Bin gọi ba, nhưng chị vẫn chưa đồng ý về với hăn.

Trong bóng chiều tà, dưới ánh điện đường có ba bóng người nghiêng ngả trên mặt đường. Họ nắm tay nhau đi trên con đường đầy gió mát, hương hoa nhài đầu đó thoang thoảng bay qua nhẹ nhàng, quyến luyến.